

nalat întâi Hasdeu (în *Etymologicum Magnum Romaniae*, tom. I, p. 760, v. s. *Albotă*; tom. II, p. 1722 urm., s. v. *Arnotă*; tom. III, p. 2379 urm. s.v. *Bale*), considerându-le ca nume românești foarte vechi și caracteristice pentru antroponomastica și topomastica românească. Mai târziu, N. Iorga a atras adeseori atenția asupra lor.

Multe nume de sate își au originea în numele întemeietorului care avea un nume terminat în *-ota*: *Albota*, *Probota*, *Jacota*, *Balota*, *Pîrjota*, *Dobrota* etc.¹⁶ Firește, multe din aceste nume de sate sînt formate dintr-un nume în *-ota* cu sufixul *-ești* sau *-eni*: *Balotești* (vezi *Panaiteescu*, *Doc. Țării Rom.*, p. 182), *Albotești*, *Bîrzotești*, *Başoteni*, *Căpotești*, *Drăgotești*, *Negotești*, *Bălotești*, *Rohotești* (v. *Bogdan*, *Docum. lui Ștefan cel Mare*, indicele numelor geografice, vol. II).

În vestul țării, pe lângă numele de sate formate dintr-un nume de persoană în *-ota*, neurmăte de niciun sufix, ca de ex. *Pîncota* (f. jud. Arad), *Bobota* (f. jud. Sălaj), găsim și toponomice formate cu sufixele *-eni* și *-ești*: *Drăgoteni* (f. jud. Bihor), *Negotești*¹⁷ (f. jud. Severin). Documentele prezintă toponimice ungurești compuse dintr-un nume în *-ota* urmat de *falva* „satul lui”: *Dragothafalwa* „satul lui Dragotă”, sat dispărut, lângă Baia-de-Criș, f. jud. Hunedoara (*Csánki*, *op. cit.*, I, p. 730, anul 1441), *Dobrothfalwa* „satul lui Dobrotă”, azi *Dobroț*, f. jud. Hunedoara (*Csánki*, *op. cit.*, I, p. 729, anul 1464), *Balatafalwa*, *Balathfalwa* (azi *Balatfalva*), „satul lui Balotă”, întiiul, sat dispărut în Maramureș, al doilea, satul *Aciua* din f. jud. Satu-Mare (*Csánki*, *op. cit.*, I, p. 446, anul 1387, și p. 471, anul 1424)¹⁸.

E de observat că numele de bărbați terminate în *-ă*, devenind toponimice, sînt simțite ca substantive feminine și, deci, primesc articolul enclitic feminin *-a*, fie că sînt nume de sate, fie că sînt oronime sau hidronime.

Întocmai ca majoritatea antroponimicelor românești, la fel și numele în *-ota* sînt de origine slavă. Slavii cu care au trăit românii în simbioză, înainte de românizarea slavilor la nord de Dunăre și a slavizării rominilor la sud de marele fluviu, deci slavii daco-mesici, au avut multe nume în *-ota* pe care le-au adoptat și românii.¹⁹

¹⁶ Hasdeu observă că dicționarul lui Frunzescu indică vreo șase sate numite *Albotă*. De asemenea Hasdeu semnalează și nume de sate formate dintr-un nume în *-ota* cu sufixul *-ești* sau *-eni*.

¹⁷ Numele vechi al satului *Ohaba-Bistra*, vezi *Csánki*, *op. cit.*, II, p. 28: *Bixthere* alias *Negoteste* (a. 1470), *Negotesth* (a. 1470).

¹⁸ Aceasta este explicația justă a toponimicului *Balotafalva* dată de *Drăganu* (*Rom. în veac. IX—XIV*, p. 372) și nu cea a lui *Moór* (*Zeitschr. f. Ortsnamenforschung*, VI, p. 14), care îl derivă de la sl. *blato* « baltă ». De altfel însuși *Moór* admite posibilitatea ca acest toponimic să aibă la bază un nume de persoană format din tulpina *balū* sau *bolū*.

¹⁹ *G. Pascu* (*Sufixe românești*, București, 1916, p. 275) dă două nume în *-ota* de origine slavă (*Dobrota*, nume de localități, și *Dragotă*, nume de familie) prin care ar fi fost introdus sufixul *-ota* în limba română. După cum am văzut mai sus, numărul lor e mult mai mare.